

## Fra. Matija Divković

(1611)

U splitskoj luci, pod udarima bure,  
fra Matija, umoran, sjedi na bisagama  
prepunim papira i čeka brod za Mletke.  
Tri dana je hodio iz Olova, na konju,  
u društvu trgovaca, po kiši i nevremenu.  
Sad eto sjedi tu, na kamenoj obali, sam,  
promrzao i težak od misli i duga puta.  
Zna da je upao iz opaka turskog zuluma  
u mletačku podmuklost, ali ne mari ništa.  
Što mu se može desiti kad nosi sa sobom  
*Nauk krstjanski* i *Sto čudesna* koje složi  
»na urešenje našega jezika slovinskoga«?  
Spustio se tiho iz mračne Bosne u nekom  
nejasnom zanosu, sav ponesen gomilom  
ispisana papira u kožnatim bisagama.  
On hoće da tiska te svoje knjige, tamo,  
u dalekim Mlecima, za svoj nepismen narod.  
Nepismen i ubog narod, al on ipak vjeruje  
u moć svojih knjiga, zato putuje u Mletke,  
(A mi, u pismeno doba, u moć kakvih knjiga  
još da vjerujemo, u kakve zlatne Mletke  
da krenemo na put, po kiši i nevremenu?).

*Nikola Milićević*